

Sygn. akt II K 88 /16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Pabianicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : Sędzia S.R. Jakub Smoczkiewicz

Protokolant : staż. Magdalena Raszewska,

przy udziale **Prokuratora**: Marcina Dąbrowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25.04.2016r., 24.05.2016r. w P. na rozprawie sprawy

G. M. s. L. i K. z d. G., ur. (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 grudnia 2015r. w P. wbrew treści art. 45 ust. 1 pkt. 1 prawa o ruchu drogowym, będąc w stanie nietrzeźwości 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym **to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.**,

orzeka:

1. oskarżonego G. M. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, czym wypełnił dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat,
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięć tysięcy złotych) tytułem świadczenia pieniężnego,
4. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy w sprawie do dnia 18 grudnia 2015r.,
5. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 88/16

UZASADNIENIE

W dniu 18 grudnia 2015r. P. G. i M. S. zauważyli jak na teren posesji na której wykonywali roboty budowlane wjeżdża samochód marki O. (...), który uderzył w pryzmę gruzu. W samochodzie było dwóch mężczyzn, którzy z niego wysiedli i gdzieś poszli. Po około pół godzinie mężczyźni wrócili do samochodu. Na miejsce kierowcy wsiadł ten sam mężczyzna co uprzednio, dochodząc do samochodu mężczyzna ten zataczał się. Wówczas P. G. i M. S. zdecydowali się zamknąć bramę od posesji, aby uniemożliwić im wyjazd. Jednakże pasażer wysiadł z samochodu i ponownie ją otworzył, wtedy M. S. krzyknął, iż została zawiadomiona Policja, na co mężczyzna ten krzyknął do kierowcy aby uciekał i sam się oddalił. Kierowca wyjechał z posesji skręcając w ulicę (...). Za nim swoim samochodem pojechał P. G., który po wjechaniu w ulicę (...) zauważył, iż samochód O. (...) stoi przy latarni i próbując odjechać ponownie w nią uderzył. W tym czasie

na miejsce przyjechała Policja, która zatrzymała kierowcę (dowód: zeznania M. S. k. 52 - 54, k. 56, zeznania P. G. k. 49 - 51, k. 56 - 57v, zeznania P. J. k. 43 - 44, k. 46 - 47).

Zatrzymanym kierowcą O. (...) okazał się G. M., od którego wyczuwalna była woń alkoholu. Przeprowadzone alkometrem badanie wykazało zawartość alkoholu o godzinie 9:49 - 0,93 mg/l w wydychanym powietrzu (dowód: zeznania P. J. k. 43 - 44, k. 46 - 47, protokół użycia alkometru k. 6- 7).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 15 - 16, k. 27).

Oskarżony był uprzednio karany, w tym na kary pozbawienia wolności (dowód: dane o karalności k. 22 - 24).

Ustalając stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż są to osoby całkowicie obce dla oskarżonego, nie mające interesu w tym by składać nieprawdziwe i niekorzystne dla niego zeznania. Sąd miał na uwadze, iż M. S. i P. G. byli przypadkowymi świadkami zdarzenia, zauważyli jak oskarżony wjechał samochodem na teren posesji na której pracowali i uznali, iż może być nietrzeźwy w związku z czym zawiadomili Policję. Świadkowie ci nie znają oskarżonego i nie mają powodu by fałszywie go pomawiać. Także świadek P. J. nie ma interesu w tym by oskarżonego pomawiać. Świadek jest funkcjonariuszem Policji i przybył na miejsce zdarzenia po tym jak oskarżony uderzył swoim samochodem w latarnię i następnie dokonał jego zatrzymania. Sąd miał na uwadze, iż zeznania przesłuchanych świadków są spójne, logiczne i konsekwentne, nie ma w nich rozbieżności, które podważałyby zaufanie do prawdomówności tych świadków. ustalając stan faktyczny sąd oparł się także na załączonych do akt sprawy dokumentach w postaci danych o karalności oraz protokołu użycia alkometr. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności podważające zaufanie do ich autentyczności i wiarygodności. Ustalając stan faktyczny sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego nie przyznającego się do winy. Wyjaśnienia te stoją w oczywistej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i są one w ocenie sądu jedynie wyrazem linii obrony przyjętej przez oskarżonego na potrzeby toczącego się postępowania, a obliczonej na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Czyn zarzucony oskarżonemu, jest bezprawny, zawiniony i karygodny. W chwili jego popełnienia oskarżony rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. Oskarżony mógł zachować się zgodnie z normami prawa, jednakże, świadomie im uchybił. Oskarżony był już uprzednio karany. Stopień stworzonego niebezpieczeństwa, znaczny stan nietrzeźwości, nie pozwalają w ocenie sądu na uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu zarzuczonego oskarżonemu nie jest znaczny.

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, czym wypełnił dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Przepis art. 178a § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na kierowaniu pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Przepis ten ma charakter formalny i polega na samym tylko prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Do popełnienia tego przestępstwa niepotrzebne jest nastąpienie jakiegokolwiek skutku. Przepis ten może być popełniony wszędzie gdzie odbywa się ruch pojazdów. Podmiotem tego czynu może być każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karnej, prowadząca pojazd mechaniczny. Po stronie sprawcy wymagane jest aby miał on świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości albo też przewidywał ten stan i na to się godził. Poprzez stan nietrzeźwości polskie prawo karne w art. 115 § 16 k.k. rozumie stan gdy stężenie alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 decymetrze wydychanego powietrza przekracza 0,25mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W świetle poczynionych ustaleń nie budzi żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał świadomość, iż jest nietrzeźwy. Fakt ten zauważyli postronni świadkowie, nie sposób zatem uznać, iż świadomości takiej nie miał oskarżony. Za przypisany czyn sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd określając wymiar kary poczytał na niekorzyść oskarżonego znaczny stopień nietrzeźwości. Także na niekorzyść oskarżonego sąd poczytał stopień niebezpieczeństwa jaki spowodował swoim działaniem. Oskarżony świadomie uchybił obowiązkom ciążącym na kierowcy pojazdu mechanicznego. Także na niekorzyść oskarżonego sąd poczytał uprzednią karalność oskarżonego. Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących.

Stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 k.k. nie było możliwe wobec uprzedniej karalności oskarżonego na kary pozbawienia wolności warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5000 zł tytułem świadczenia pieniężnego. Jest to najniższy wymiar tego świadczenia. W ocenie sądu dochodu osiąganego przez oskarżonego pozwolą mu na uiszczenie świadczenia jedynie w najniższej wysokości.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. W ocenie sądu stopień nietrzeźwości oskarżonego, stworzone zagrożenie uzasadniają wyeliminowanie go z ruchu pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy w sprawie od dnia 18 grudnia 2015r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony osiąga niewielkie dochody z prac dorywczych, a został zobowiązany do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł. W tej sytuacji w ocenie sądu uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe.

SSR J. Smockiewicz